

Sygn. akt I C 279/16 upr.

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 10 lipca 2015 r. powód (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. O. kwoty 159,00 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, według norm przepisanych, a także o wydanie w tym zakresie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Uzasadniając swoje roszczenie powód wskazał, że strony zawarły umowę nr (...) na monitorowanie sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowanie interwencji w obiekcie wskazanym w tejże umowie. Na jej podstawie pozwany był zobowiązany do zapłaty wynagrodzenia na rzecz powoda za czynności wymienione w umowie, w oparciu o wystawione przez niego faktury VAT, na jego numer rachunku bankowego. Powód za wykonanie usługi wystawił pozwanemu faktury VAT, z których zaległości w zapłacie opiewają na łączną kwotę 148,98 zł. Powód podniósł, iż wskutek zaistniałej zaległości w podanej wysokości, pismem z dnia 21 stycznia 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty istniejącej zaległości wraz z odsetkami ustawowymi, aczkolwiek wezwanie te pozostało bez odpowiedzi. Powód wskazał, iż niniejszym pozwem domaga się zasądzenia od pozwanego kwoty 159,00 zł, na którą składają się kwota 148,98 zł z tytułu należności głównej oraz kwota 10,02 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek.

(pozew – k. 2-5v).

W dniu 16 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II Nc 16192/15 Referendarz sądowy w tutejszym Sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty – k. 23).

Pozwany M. O. skutecznie wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, żądając w nim oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, odpowiadających kosztom wygenerowania elektronicznego zestawienia wyciągów potwierdzających zapłaty należności z faktur dochodzonych przez powoda w wysokości 145,00 zł.

Ustosunkowując się do wywiedzonego roszczenia, pozwany przyznał w pierwszej kolejności, iż łączyła go z powodem umowa z dnia 21 czerwca 2007 r. szczegółowo opisana w pozwie. Zarzucił, iż wszystkie wymienione i załączone do pozwu faktury wystawione przez powoda w ramach łączącego ich stosunku prawnego zostały przez pozwanego zapłacone w całości. W okresie od grudnia 2013 r. do września 2014 r. pozwany wpłacał na rzecz powoda kwoty po 36,90 zł, z kolei w okresie od października 2014 r. do stycznia 2015 r. pozwany uiszczał na rzecz powoda kwoty po 40,00 zł, co łącznie daje kwotę 529,00 zł. Pozwany dodał również, że kwestia zapłaty należności z tytułu łączącej strony umowy była wielokrotnie wyjaśniana telefonicznie.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 26-29).

Ponadto, na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 r. pozwany zgłosił zarzut przedawnienia ewentualnych innych roszczeń.

(protokół rozprawy z dnia 12.07.2016 r. – k. 65-65v oraz nagranie na płycie DVD – k. 66).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 21 czerwca 2007 r., pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. - poprzednikiem prawnym powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w W. (dalej jako - „powód”) – a pozwanym M. O. (dalej jako „pozwany”), została zawarta umowa nr (...) na monitorowanie sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowanie interwencji w obiekcie położonym w miejscowości T.. Na podstawie przedmiotowej umowy (§ 2 i 3), powód zobowiązał się do monitorowania sygnałów systemu alarmowego oraz do podejmowania interwencji w wyżej wskazanym obiekcie, przez czas trwania umowy. Natomiast, na podstawie

zapisu § 5 ust. 1 tejże umowy, abonent (pozwany) zobowiązał się do uiszczenia na rzecz powoda wynagrodzenia za monitorowanie oraz gotowość do podjęcia interwencji w kwocie 70,00 zł, powiększonej o stawkę podatku VAT w wysokości 22% miesięcznie, płatnego zgodnie z otrzymaną fakturą (abonament). Kwota abonamentu mogła być waloryzowana co 6 miesięcy o stopień inflacji podawany przez GUS. Wynagrodzenie miało być płatne gotówką lub przelewem (§ 6 umowy). Stosownie do treści § 8 ust. 2 umowy, umowa ta została zawarta na czas nieokreślony, tj. od daty rozpoczęcia wykonywania usługi, z możliwością jej pisemnego wypowiedzenia przez każdą z tych stron z trzymiesięcznym terminem wypowiedzenia, dokonanym na koniec miesiąca kalendarzowego. W myśl § 16 umowy, wszelkie zmiany jej treści wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności.

(dowód: kopia umowy – k. 13-13v).

Na podstawie uchwały z dnia 19 czerwca 2009 r., podjętej przez Zgromadzenie Wspólników (Rep. A nr 665/2009), następcą prawnym Agencji Ochrony Osób i Mienia (...) w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. została przekształcona w (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w W.. **(dowód:** KRS powoda - k. 7).

W dniu 20 września 2011 r. powód i pozwany zawarli aneks do umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. Strony zgodnie ustaliły, iż od tej pory abonent (pozwany) zobowiązuje się do uiszczenia na rzecz zleceniobiorcy (powoda) wynagrodzenie miesięczne w formie abonamentu za pozostawianie w gotowości do interwencji na każdy odebrany sygnał z obiektu oraz do monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego w kwocie 30,00 zł powiększonej o stawkę podatku VAT w wysokości 23% miesięcznie. Pozostałe postanowienia umowy miały obowiązywać nadal bez zmian. Rzeczony aneks zaczął obowiązywać z dniem 01 października 2011 r.

(dowód: kopia aneksu do umowy – k. 21v).

Powód, z tytułu świadczonych przez siebie usług w ramach realizacji umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. wystawił na rzecz abonenta (pozwanego) następujące faktury VAT:

1. fakturę VAT nr (...) w dniu 31 grudnia 2013 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 14 stycznia 2014 r.;
2. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 lutego 2014 r., na kwotę 38,49 zł z terminem płatności do dnia 14 lutego 2014 r.;
3. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 marca 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 14 marca 2014 r.;
4. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 kwietnia 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 15 kwietnia 2014 r.;
5. fakturę VAT nr (...) w dniu 02 maja 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 16 maja 2014 r.;
6. fakturę VAT nr (...) w dniu 02 czerwca 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 16 czerwca 2014 r.;
7. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 lipca 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 15 lipca 2014 r.;
8. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 sierpnia 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 15 sierpnia 2014 r.;
9. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 września 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 15 września 2014 r.;
10. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 października 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 15 października 2014 r.;
11. fakturę VAT nr (...) w dniu 03 listopada 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 17 listopada 2014 r.;
12. fakturę VAT nr (...) w dniu 01 grudnia 2014 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2014 r.;
13. fakturę VAT nr (...) w dniu 02 stycznia 2015 r., na kwotę 38,49 zł, z terminem płatności do dnia 16 stycznia 2015 r.

(dowody: faktury VAT wystawione przez powoda – k. 14v-20v).

Pozwany przy pomocy rachunku bankowego należącego do jego żony A. O. uiszczył na rzecz powoda tytułem wynagrodzenia w ramach umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. następujące kwoty:

1. w dniu 24 grudnia 2013 r. kwotę 36,90 zł;
2. w dniu 24 stycznia 2014 r. kwotę 36,90 zł;
3. w dniu 26 lutego 2014 r. kwotę 36,90 zł;
4. w dniu 26 marca 2014 r. kwotę 36,90 zł;
5. w dniu 25 kwietnia 2014 r. kwotę 36,90 zł;
6. w dniu 26 maja 2014 r. kwotę 36,90 zł;
7. w dniu 14 lipca 2014 r. kwotę 36,90 zł;
8. w dniu 25 lipca 2014 r. kwotę 36,90 zł;
9. w dniu 27 sierpnia 2014 r. kwotę 36,90 zł;
10. w dniu 26 września 2014 r. kwotę 36,90 zł;
11. w dniu 27 października 2014 r. kwotę 40,00 zł;
12. w dniu 27 listopada 2014 r. kwotę 40,00 zł;
13. w dniu 24 grudnia 2014 r. kwotę 40,00 zł;
14. w dniu 27 stycznia 2015 r. kwotę 40,00 zł.

Zatem w okresie od grudnia 2013 r. do września 2014 r. pozwany wpłacał na rzecz powoda kwoty po 36,90 zł, z kolei w okresie od października 2014 r. do stycznia 2015 r. pozwany uiszczał na rzecz powoda kwoty po 40,00 zł, co łącznie daje kwotę 529,00 zł. Powyższe kwoty zostały odnotowane i zaksięgowane przez powoda. W tytułach przelewów pozwany nie wskazywał nr konkretnej faktury, z której należności pokrywa daną wpłatą. W tytułach przelewów widniało jednak sformułowanie: Ochrona budynku T. ul. (...). O.”.

(dowody: potwierdzenia wykonania operacji przez pozwanego – k. 31-37v; ewidencja wpłat pozwanego oraz dat ich księgowania – k. 52; wyjaśnienia pozwanego złożone w charakterze strony na rozprawie w dniu 12.07.2016 r. – k. 65-65v oraz nagranie na płycie DVD – k. 66 wraz z transkrypcją wyjaśnień – k. 69-70).

Ze sporządzonego przez powoda rozliczenia należności pozwanego z tytułu umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. wynika, iż zaległość w płatności należności z tytułu wynagrodzenia pojawiła się dopiero w grudniu 2013 r. i wynosiła początkowo 19,20 zł. Następnie od lutego 2014 r. do października 2014 r. w rozliczeniu odnotowywano zadłużenie w kwotach po 1,59 zł miesięcznie (9 x 1,59 zł). Następnie w okresie od listopada 2014 r. do stycznia 2015 r. w rozliczeniu tym powód odnotował zadłużenie w kwotach po 38,49 zł (3 x 38,49 zł). Łączna odnotowana suma zadłużenia w rozliczeniu sporządzonym przez powoda dla umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. wyniosła 148,98 zł.

(dowód: rozliczenie należności pozwanego sporządzone przez powoda – k. 52-58).

Umowa wygasła na wiosnę 2015 r. wskutek złożonego przez pozwanego wypowiedzenia.

(dowód: wyjaśnienia pozwanego złożone w charakterze strony na rozprawie w dniu 12.07.2016 r. – k. 65-65v oraz nagranie na płycie DVD – k. 66 wraz z transkrypcją wyjaśnień – k. 69-70).

Przytoczone powyżej ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów prywatnych oraz wyjaśnień samego pozwanego złożonych w charakterze strony, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne, bowiem znajdowały one odzwierciedlenie w przedstawionych przez pozwanego dokumentach prywatnych w postaci potwierżeń przelewów.

Ponadto, czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił, zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie art. 230 k.p.c. Sąd pominął pozostałe dowody przedstawione przez powoda na okoliczność wykazania zasadności roszczenia, w tym dokument wezwania do zapłaty, ponieważ wskutek dowodów zaoferowanych przez pozwanego, były one nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle art. 227 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Po analizie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że świadczenie pozwanego, którego spełnienia powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, stanowi zapłatę za monitorowanie sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz gotowość do podjęcia interwencji (abonament) na rzecz pozwanego przez powoda zgodnie z umową o nr (...) z dnia 21 czerwca 2007 r.

Podkreślenia wymaga, że niniejszą sprawę należy rozpoznawać w oparciu o przepisy Kodeksu cywilnego regulujące umowę zlecenie, tj. art. 734-751 k.c. Zawarta pomiędzy stronami procesu umowa, jest bowiem umową zlecenia, której przedmiotem jest świadczenie usług (art. 734 § 1 k.c. w zw. z art. 750 k.c.). Na mocy omawianej umowy, zleceniobiorca – powód – zobowiązał się do świadczenia na rzecz zleceniodawcy – pozwanego – usług w postaci monitorowania sygnałów lokalnego systemu alarmowego oraz podejmowania interwencji w nieruchomości pozwanego położonej w miejscowości T., w zamian za zapłatę wynagrodzenia w postaci abonamentu w wysokości wskazanej w tejże umowie, powiększonego o stawkę podatku VAT.

Tym samym, co do zasady powód miał prawo domagać się kwot za poszczególne miesiące, wyszczególnionych w fakturach złożonych wraz z pozwem. W tej sytuacji, to pozwany winien zatem przedstawić dowody niweczące żądanie pozwu – takie jak dowody potwierdzające wpłaty dochodzonych należności. Wskazać bowiem, należy, iż samo zaprzeczenie przez pozwanego zasadności roszczenia dochodzonego przez powódkę, nie zwalnia go od obowiązku udowodnienia swoich twierdzeń. Zgodnie bowiem z treścią art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W świetle powyższego, powód winien wykazać podstawę do żądania od pozwanego zapłaty kwoty dochodzonej pozwem oraz jej wysokość, zaś pozwany okoliczności wskazujące na to, iż tego rodzaju roszczenie powódce nie przysługuje. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 czerwca 1999 roku, sygn. akt II CKN 390/98: „Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu powód powinien udowodnić okoliczności tworzące prawo. (...) Pozwanego zaś obciąża dowód wykazania okoliczności niweczących prawo powoda (...)”.

Niesporne były okoliczności zawarcia umowy, wysokości opłat za usługi monitorowania (do sumy wynikającej z umowy) oraz terminy płatności.

Sporna natomiast była okoliczność, czy pozwany dokonał zapłaty kwot odpowiadających wynagrodzeniu powoda w datach i wysokościach wymienionych w załączonych do pozwu fakturach. Spór zaogniał się zatem wokół kwestii, czy w okresie od grudnia 2013 r. do stycznia 2015 r. na rachunku prowadzonym dla rzeczonyj umowy istnieje jakakolwiek zaległość pozwanego. Fakt zapłaty przez pozwanego kwot w datach i wysokościach wyżej wskazanych wymagał od pozwanego przedstawienia stosownych dowodów.

W ocenie Sądu pozwany wywiązał się z powyższego obowiązku i przedstawił na okoliczność zapłaty dochodzonego roszczenia niebudzące żadnych wątpliwości dowody w postaci bankowych potwierdzeń przelewów dokonanych w okresie objętym pozwem. Konfrontacja przedstawionych przez pozwanego dowodów wpłat oraz sporządzonego przez powoda rozliczenia wpłat pozwanego z tytułu umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. prowadzi do wniosku, iż w styczniu 2015 r., a w zasadzie aż do wygaśnięcia tej umowy, pozwany nie posiadał żadnego zadłużenia wynikającego z przedstawionych wraz z pozwem faktur VAT. Abonament za okres od grudnia 2013 r. do stycznia 2015 r. został opłacony w całości. Należy stwierdzić, że w okresie od grudnia 2013 r. do września 2014 r. pozwany wpłacał na rzecz powoda kwoty po 36,90 zł, z kolei w okresie od października 2014 r. do stycznia 2015 r. pozwany uiszczał na rzecz powoda kwoty po 40,00 zł, co łącznie daje kwotę 529,00 zł. Powyższe kwoty zostały odnotowane i zaksięgowane przez powoda. Wartość tych wpłat przewyższa łączną należność wynikającą z faktur VAT załączonych do pozwu (500,37 zł).

W niniejszej sprawie, na uwadze należy mieć treść art. 451 § 1 k.c., który stanowi, że dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. Natomiast w § 2 podano, że jeżeli dłużnik nie wskazał, który z kilku długów chce zaspokoić, a przyjął pokwitowanie, w którym wierzyciel zaliczył otrzymane świadczenie na poczet jednego z tych długów, dłużnik nie może już żądać zaliczenia na poczet innego długu. Z kolei § 3 tego przepisu ustanawia zasadę, że w braku oświadczenia dłużnika lub wierzyciela spełnione świadczenie zalicza się przede wszystkim na poczet długu wymagalnego, a jeżeli jest kilka długów wymagalnych - na poczet najdawniej wymagalnego.

Skoro pozwany w swych przelewach nie precyzował, na którą konkretnie fakturę dokonuje wpłaty (tzn. za jaki konkretnie miesiąc abonament jest uiszczany dokonywaną wpłatą), zgodnie z przedstawioną powyżej zasadą z art. 451 § 3 k.c. wpłata taka winna być zaliczana przez powoda na poczet należności najdawniej wymagalnej. Uznać należało, iż taki sposób zaliczania wpłat był stosowany przez powoda, na co wprost sam wskazał w swym piśmie procesowym z dnia 01 kwietnia 2016 r. (k. 48-50). Według treści przedstawionego przez powoda rozliczenia wpłat pozwanego (k. 52-58) rzekoma zaległość powstała dopiero w grudniu 2013 r. i wynosiła początkowo 19,20 zł. Następnie od lutego 2014 r. do października 2014 r. w rozliczeniu odnotowywano zadłużenie w kwotach po 1,59 zł miesięcznie (9 x 1,59 zł). Następnie w okresie od listopada 2014 r. do stycznia 2015 r. w rozliczeniu tym powód odnotował zadłużenie w kwotach po 38,49 zł (3 x 38,49 zł). Łączna odnotowana suma zadłużenia w rozliczeniu sporządzonym przez powoda dla umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. wyniosła 148,98 zł. Za wszystkie te miesiące pozwany przedstawił dowody w postaci potwierdzeń przelewów na kwotę wyższą, aniżeli wynika to z rozliczenia przygotowanego przez powoda (k. 57) oraz faktur VAT opiewających na łączną sumę 500,37 zł (14v-20v).

Konkludując, należało uznać, że roszczenie wynikające z faktur dotyczących umowy oznaczonej nr M./ (...) z dnia 21 czerwca 2007 r. dołączonych do pozwu, zostało – jak wykazał pozwany - w całości zapłacone. Powód nie wykazał istnienia jakichkolwiek – na przykład wcześniejszych, sprzed grudnia 2013 r. – zaległości po stronie pozwanego (nie ma o tym żadnej wzmianki w złożonym rozliczeniu), a nawet jeśli by one istniały, to wobec zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, także nie mogłyby one podlegać zasądzeniu. Jak stanowi art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Stosownie do odesłania zawartego w art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Na podstawie art. 751 pkt 1) k.c. roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju przedawniają się z upływem lat dwóch. Strony podnosiły, że przedmiotowa umowa była de facto umową o świadczenie usług i stąd znaleźć powinny do niej zastosowanie przepisy o zleceniu – w tym o 2-letnim terminie przedawnienia roszczeń z tego stosunku prawnego, gdyż tak wynika z dyspozycji art. 750 k.c. Uregulowanie z art. 750 k.c. odnosi się do umów nienazwanych, których przedmiotem jest świadczenie usług, w tym ich określonej liczby bądź też stałego świadczenia usług określonego rodzaju (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14.09.2012 r., I ACa 222/12). Zatem ewentualne zaległości z 2013 r. mogły być już przedawnione, skoro pozew wniesiono w 2015 r. Zresztą złożone przez powoda

rozliczenie obejmowało okres wstecz do 2007 r. i zawsze aż do grudnia 2013 r. jako zaległości po stronie pozwanego figurowało o zł (k. 52-58). Zaległości powstałe zaś w okresie od grudnia 2013 r. zostały – jak udowodnił pozwany złożonymi potwierdzeniami przelewów – w pełni zapłacone.

W rezultacie powyższych rozważań powództwo podlegało oddaleniu w całości, jako oczywiście niezasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. obciążając nimi w całości powoda. Na koszty poniesione przez pozwanego składał się koszt wygenerowania elektronicznego zestawienia wyciągów potwierdzających zapłaty należności dochodzonych przez powoda, w wysokości 145,00 zł (k. 30). Niewątpliwie poniesiony z tytułu koszt był niezbędny do celowej obrony pozwanego przed wytoczonym powództwem. Dowody w postaci przedstawionych przez pozwanego bankowych potwierdzeń wpłat w sposób niebudzący wątpliwości potwierdziły fakt zapłaty zadłużenia pozwanego wynikającego umowy z dnia 21 czerwca 2007 r.

Ze względu na powyższe motywy orzeczono jak w sentencji.

Z/ odpis doręczyć pełnomocnikowi powoda.